

N:o 47.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 April 1881.
 » » » » Andra Kammaren den 19 » »

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om förbättrad lagstiftning an-
 gående tillsynen å förvaltningen af omyndigs egendom.*

(Lag-Utskottets Utlåtanden N:is 19 och 51.)

S. A. K.

Sedan Riksdagens Justitieombudsman uti sin till innevarande Riksdag afgifna embetsberättelse, under upptagande af de brister, som enligt hans uppfattning vidlåde bestämmelserna uti förordningen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 24 September 1861, samt under påminnelse om Riksdagens underdåniga skrifvelse i ämnet den 13 Maj 1869, efter en framställning af den nu gällande norska förmynderskapslagstiftning och med förordande af till sina hufvudgrunder angifna, denna i det hufvudsakliga liknande stadganden, föreslagit, att Riksdagen behagade i förnyad underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes med afseende å behofvet af betryggande föreskrifter rörande förvaltningen af omyndiges medel taga i nådigt öfvervägande, huruvida lämpliga bestämmelser i angifna eller annan syftning borde meddelas, samt i sådant fall låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag i ämnet, samt äfven inom Andra Kam- maren blifvit, under åberopande af 1869 års Riksdags omförmälda skrif- velse, hemställt om aflåtande af förnyad underdånig skrifvelse i ämnet; så har Riksdagen, som ansett ett ordnande, på sätt Justitieombudsmannen förordat, af den svenska förmynderskapslagstiftningen efter förebild af

den norska, icke böra ifrågasättas, emellertid funnit de af Justitieombudsmannen uti embetsberättelsen samt af särskilde ledamöter i Kamrarna under öfverläggningen framhållna bristfälligheter uti 1861 års förordning böra föranleda till en underdånig framställning hos Eders Kongl. Maj:t om utarbetande, på grundvalen af 1861 års förordning, utaf bestämmelser, som, mera än de nuvarande, kunna bereda trygghet för förvaltningen af omyndigs medel.

De hufvudsakligaste angifna bristerna i 1861 års förordning äro: att föreskrifter saknades i fråga om, hvilken Rätt borde hafva vårdnad å förmynderskap i vissa fall, t. ex. då en omyndig icke haft eller hade känd fader, d. v. s. vore född utom äktenskap;

att svårighet mötte för upprättandet af förteckningar öfver förmyndarena, när icke den regel, 1861 års förordning fastställt i fråga om forum för förmynderskap, alltid funnits eller blifvit efterlefd, i följd hvaraf den Rätt, som enligt förordningens stadgande skulle hafva vårdnad å förmynderskapet, icke alltid förordnat förmyndaren, och således icke kunnat uppföra honom i sin förteckning öfver förmyndare, och den Rätt åter, som förordnat förmyndaren, funne sig af förordningens föreskrift hindrad att öfver förmynderskapet utöfva vårdnad och derföre icke upptoge förmyndaren å sin förteckning, hvaraf följderna måst blifva, att förmynderskap funnes, öfver hvilka icke någon Rätt hade vårdnad;

att tillförlitligheten af denna förteckning alltid måste förblifva vanskelig, så länge det icke vore föreskrifvet, att förmyndare skulle hos Rätten anmäla, när myndling blifvit myndig, dött, eller när qvinlig myndling ingått gifte;

att föreskrift felades derom, hvilken kommuns granskningsmän skulle granska redovisningen för förmynderskapet, när det inträffat, att de omyndige efter fadrens död flyttat till annan kommun, lät vara under samma Rätts domvärjo, och i den kommun, dit de flyttat, egde fastighet, ja all sin förmögenhet;

att ovisshet rådde, huruvida förmyndare-redovisning borde avslutas efter kalenderår, eller året allt framgent beräknas från den dag, på hvilken förmyndaren blifvit förordnad eller emottagit förmynderskapet;

att icke stadgadt blifvit, huru domstol å landet hade att förfara med delgifvandet af föreläggande för förmyndare, som försummat sin redovisningsskyldighet;

att alltför otillräckliga föreskrifter blifvit gifna angående förfaringsättet, då granskningsmännen anmält, att det vore nödigt, att förmyndaren lemnade inteckning i sin fasta egendom eller annan säkerhet för

de förmyndaremedel, som hos honom inestode, enär af den hithörande 5 § i förordningen det icke kunde inhemtas, huru en sådan skriftlig handling borde upprättas, som för in-tecknings ernående erfordrades, ej heller huru den in-tecknade handlingen eller annan lemnad säkerhet skulle förvaras, derest förmyndaren, i hvil-kens fastighet in-teckningen beviljats, eller hvilken lemnat säkerheten, fortfarande bibehölles vid för-mynderskapets förvaltning;

att icke stadgadt funnes, det underrättelse skulle Rätten meddelas, när förmyndare afledede eller när förmyndare eller myndling flyttade från ort till annan;

att viss tid icke funnes bestämd för uppdraget att vara god man;

att, genom nuvarande skyldighet för hvarje särskild förmyndare att till Rätten ingifva den summariska uppgiften, både för domare och för-myndare större besvär uppstode, än om de summariska utdragen, sockne-vis ordnade, genom vederbörande granskningsmän eller kommunalnämnd ingåfves till Rätten;

att, då anmärkning mot af förmyndare afgifven årsräkning eller eljest mot förmyndares vederhäftighet skulle af Rätten pröfvas, hvarken granskningsman eller någon annan vore förpligtad att föra talan för den omyndige; och

att Rätten, i brist af uttrycklig föreskrift, icke, vid förekommande giltig anledning, vare sig på grund af anmälan eller annorledes, att för-myndare vore mindre vederhäftig, ansåge sig kunna utan hans hörande omedelbarligen skilja förmyndaren från hans uppdrag.

De särskilda antydningar, som, utöfver hvad utaf sjelfva anmärk-ningarne omedelbarligen framgår, gifvits angående lämpligaste sättet att afhjelpa de framhållna olägenheterna, torde kunna så sammanfattas, att man inom Riksdagen i allmänhet ansett, det mycket skulle kunna vinnas i större betryggande af omyndiges medel, derest gode männen eller kommunalnämnden ålades ökade skyldigheter samt de derjemte erhöile utsträckt befogenhet.

På grund af det nu anförda får Riksdagen hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta öfverse nu gällande lagstiftning angående tillsynen å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom samt, med bibehållande af hufvudbestämmelserna uti förordningen den 24 September 1861, föreslå de ändringar i eller tillägg till samma förordning, som, på grundvalen af ökade skyldigheter för gode männen och för dem utsträckt befogenhet, i förening med andra ändamålsenliga bestämmelser, leda till större trygghet vid för-myndaremedels förvaltning, eller ock, der Eders Kongl. Maj:t finner detta

syfte kunna med andra grunder för förvaltningen bättre vinnas, till Riksdagen i ämnet göra den framställning, som häraf må blifva en följd.

Riksdagen framhärdat o. s. v.

Stockholm den 19 April 1881.
